

Τάραχει πρός την πόλιν ἡμῶν δ' ἀνήρ! παντού τοῖς
Καὶ ἄξιος τιθόντι τοῦ δύναματος παντάς εἰσπάτε τέλοντας
‘Ο Μυοχάρης εἶναι, ἐπειδὴ χαρά τοι παρακεκλητὸν τοῦ
Τῶν ποντικῶν εἰν 'δηνώς καὶ ἐνερύφημα» πατεστίνων
Τοιταῦτα μὲν ἔκεινος εἰπεν 'ἔγω δέ τοι τοιούτος εἰσερεψε
‘Ἐκών ἀλλον συνοικῶν ὑπέμενόν μου πατεστίνων τοῦ
Μυού. — «Τῆς Μούσης δέ ἐπελείσιο βουλῆς» πατεστίνων
Τοῦ περιβόλου τοῦ Βοσπονίτικου σιγάνου τοῦ αὐτοῦ εἰσερεψε

Καὶ ἐν μοσιν ἐγγέλθον μόνος ἀναυδομένος εἰσερεψε τοῦ, τοῦ δέ τοῦ
Τοσού-οις, θορυβοῦσι καὶ πρὸς τῶν γένεθλίων πατεστίνων τοῦ
Διαμαρτυρομένοις κατὰ τῆς γραῖς. Φύσει επιτίσσεψε
Περιηργόμητο μόνος καὶ κατάσκυθρος, ἔρυθρος δέ τοι
Μετά θυμοῦ τὴν κέρκνην ποντικίσιον τοῦ πατεστίνων
Νῦν μὲν οὐκέντι, πρὸς νότον νῦν δέ πρὸς βορρᾶν τοῦ πατεστίνων
Κατὰ πειρῶν δέ θυττανασχετῶν ποτε εἰσερεψε τοῦ πατεστίνων
Νά καταθράσων τὸ ξηρὸν κρανίον μου τοῦ μάρκα δεῖ
‘Ηθέλησα, ἀλλ' εἰδον πῶς θρύλομαί τοι εἴπειν
Εἰς μάτιν κατὰ τῆς πιωχῆς μους κεφαλῆς πατεστίνων
‘Ἐν φέτη τῆς Μούσης μού τελείστα βουλῆς τοῦ δέ τοῦ
‘Ανάγκη ἐν μοσιν οὖν κάτιῳ μύσιον πατεστίνων τοῦ πατεστίνων
Τὸν βίον νά διάγω, οὐ πομένων πᾶν νά τοι επιφέρει τοῦ
Δαινὸν ἀπὸ τοῦ ‘Ἐλεικῶνδος ἀνωθεν πατεστίνων τοῦ δέ τοῦ
Εἰς τὸ ξηρὸν κρανίον μού τοῦ χρόμενον, πατεστίνων τοῦ δέ τοῦ

· Τῆς Μούσης μέχρις οὐδὲ τὰ λεπεῖσθε βουλῆς, πατεστίνων τοῦ δέ τοῦ
Καὶ ἔως μὲν ἡ μεταξὺ μυῶν ἐμοῦ τοῦ πατεστίνων τοῦ δέ τοῦ
Διαμονὴ οὐδέποτε μού τοῦ πατεστίνων τοῦ δέ τοῦ
Δυσάρεστον, ἡ δὲ δίποις ἀνθρώπος μάλιστα ρωσλάδ τοῦ
‘Ἐγώ ἐν τετραπόδοις ἥμην τοῖς μυσιοῖς πατεστίνων τοῦ δέ τοῦ
Μικρὸν ὑπῆρχε τὸ κακόν καὶ ποταπόν τοῦ δέ τοῦ
Καὶ ναὶ μὲν, φρίκην ἀξιόλογον πολλήν τοῦ πατεστίνων τοῦ δέ τοῦ
Τὸ ποντικόν μού δέρμα εδοκίμαστε, τοῦ δέ τοῦ
‘Υπ’ ἡλεκτρομάγνητικήν ἐπίβροσην πατεστίνων τοῦ δέ τοῦ
Τῶν Μουσάρους τῶν ἀπὸ τοῦ βήματος πατεστίνων τοῦ δέ τοῦ
Διατελέσαν κεραυνῶν καὶ ἀστραπῶν τοῦ δέ τοῦ
Πλουσίας δὲ τὰ ὅτα ἐστιάσως τοῦ δέ τοῦ πατεστίνων τοῦ δέ τοῦ
‘Ρητορικής καὶ λόγων ἐκορείθησαν τοῦ δέ τοῦ
‘Η δρερησίς μού δύων οὐδὲ πορρωθεν πατεστίνων τοῦ δέ τοῦ
‘Πεθάνετε' διφρασίαν. Τί ἀπέμεινεν τοῦ δέ τοῦ
Διὰ τὸν ἀθλίον μού πλέον λάρυγγα, τοῦ δέ τοῦ
Καὶ, μὲν ἡ ἡμέρα ήν γητήζειμος καὶ μεταβολὴ
Παρασκευή, τετραδή ή καὶ ἐδομάς τοῦ δέ τοῦ
‘Η καθαρός, ή η μεγάλη, υποφερτόν τοῦ δέ τοῦ
Τὸ πρᾶγμα τότε ἀλλά τὸ ἀναγκαῖον τοῦ δέ τοῦ
‘Ἐν μεσῃ τρίτην νά γητεσθεντοῦ πατεστίνων τοῦ δέ τοῦ
‘Ἐσχάτην προδοσία εἶναι, Μούσα μου! τοῦ δέ τοῦ
‘Ἄλλα μη μόνον τοῦτο; δύτε, ἀλλά καὶ τοῦ δέ τοῦ
‘Ἐν ἐπιμέτρῳ τοῦτος ἀθλίοτητος, τοῦ δέ τοῦ πατεστίνων τοῦ δέ τοῦ
‘Ἐπιλλοθον ἐξ ἐφόδου εἰς τὴν μνήμην μού τοῦ πατεστίνων τοῦ δέ τοῦ
Σωρεται ἐθεσμάτων τότε παμπληθών τοῦ δέ τοῦ πατεστίνων τοῦ δέ τοῦ
Βαρδόρως πας μὲν εἰς τὴν ἀκοήν ἡμῶν κρίτην τοῦ δέ τοῦ
‘Ηχούντων, διαν δινομάζωνται, ἀλλά τοῦ δέ τοῦ
Τὸν λάρυγγα τερπόντων θαυμασίεις καὶ φύσις τοῦ δέ τοῦ
Καταστελλόντων τὸ τῆς πεινής δχληρόν, τοῦ δέ τοῦ
Κιοφτέδας λέγω, καπακαδας, μουσακᾶς, τοῦ δέ τοῦ
Κεμπάμπια, πιλάφα καὶ τοῦδε μπακλαβᾶς, τοῦ δέ τοῦ
Χαλβάδας καὶ λουκεθμια. — Πλήγη ἀλλ' ἐνταυθοῖς τοῦ δέ τοῦ
Γενόμενος τῶν λαμβεῖσιν μού ἐπων, τοῦ δέ τοῦ
Βαρύν ως ἐφιάλτην ευγαίσθαντας τοῦ δέ τοῦ πατεστίνων τοῦ δέ τοῦ

Τοῦ συνειδότος καὶ πικρόν τὸν θλεγχόν τοῦ δέ τοῦ
Διδ πάρακαλῶ τὸν ἀναγνωστην μού τοῦ δέ τοῦ
‘Ἴνα μοι συγχωρήσῃν παρόδφ πως τοῦ δέ τοῦ
Ν' ἀπαλλαχθῶ τὸ βάρος τὸ ἐιώσιον τοῦ δέ τοῦ
Μιᾶς εἰς τῶν ἀμέτρων μου ἀμαρτιῶν τοῦ δέ τοῦ
‘Υπερβασῶν τὰς τρίγας κατὰ τὸν Δαυίδ τοῦ δέ τοῦ
Τῆς κεφαλῆς μου ἐκέμπελογομενός τοῦ δέ τοῦ
‘Ἐν μετανοίᾳ καὶ καρδίᾳ συντριβῇ τοῦ δέ τοῦ
Εἰς ἔριν διι διγράμματος ἐγώ τοῦ δέ τοῦ
Φιλολογικωτάτην ἐμπλεχθεῖς πότε τοῦ δέ τοῦ
Πρὸς ἀδρα φιλοδότην ἀποτιθέσθος, τοῦ δέ τοῦ
— Σημειωτέον δὲ ἐν παρενθέσει πῶς τοῦ δέ τοῦ
Φιλόλογος μὲν ἵτσος δὲ ἀντίπαλος, τοῦ δέ τοῦ
‘Ἀλλὰ οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων φιεσικῶν τοῦ δέ τοῦ
Καὶ νεροβράστων διασιλευτῶν τοῦ δέ τοῦ
Τῶν μοριολογούντων τὰ τοῦ, τοῦ δέ τοῦ
Σουΐδα δὲ ἀπὸ παρερθῆς μέχρι ποδῶν τοῦ δέ τοῦ
‘Οζόντων, ἐλυχνίων καὶ Βαρίνου καὶ τοῦ δέ τοῦ
Φερόντων καὶ διόπτρας πρὸ τῶν δριθαλμῶν τοῦ δέ τοῦ
‘Διν ἡμιδιναν τὴν δύναμιν τὸ ηράσιον τοῦ δέ τοῦ
‘Ο τρισατηραμένος Οὐεργίλιος τοῦ δέ τοῦ
Καὶ δέξιεν χείρων πολλῷ Ὀμηρος, τοῦ δέ τοῦ
Οἱ δλεπτῆρις οὐτοῖς μαράναντες τοῦ δέ τοῦ
Μαραίνοντες καὶ παρανούντες εἰσεστε τοῦ δέ τοῦ
Τῆς ινολαίας τάκηθι καὶ τῶν δύο δροῦ τοῦ δέ τοῦ
‘Ημιφαιρίων τῆς γηγένους φαίρας μας τοῦ δέ τοῦ
Καὶ μάλιστ' ὅταν, κερματιών ἀπόροι τοῦ δέ τοῦ
Οἱ φιλόλογοι, παχειῶν ἐκδόσεων τοῦ δέ τοῦ
Στερώνται καὶ εἰς στοιχεῖα μικροσκοπικά τοῦ δέ τοῦ
Προσφεύγωντιν τοῦ δέ τοῦ πατεστίνων τοῦ δέ τοῦ
Στερεοτύπου τοῦ ἀθλίου Τάσουχνιτες τοῦ δέ τοῦ
Τοσοῦτος τις δὲν ἔτο δι καλδές ἐμοῦ τοῦ δέ τοῦ
Αντιπάλος, ἀλλά τις γιγαντόσσωμος τοῦ δέ τοῦ
Κ' ἔκρατες ἀνά χειράς ῥάβδον σιδαστην τοῦ δέ τοῦ
Καὶ μείζον' δλως ή κατὰ φιλόλογον τοῦ δέ τοῦ
Πρὸς ἀνδρα οὐν τοιούτον ἐμπλακείς ποιεῖται τοῦ δέ τοῦ
Ἐγώ εἰς ἔριν καὶ διαταινόμενος τοῦ δέ τοῦ
Πῶς πρέπει να καλῶνται τὸ λουκούμια τοῦ δέ τοῦ
Οὐχὶ λαρυγγαρέσια, καθὼς αὐτὸς τοῦ δέ τοῦ
Ἐνδιμίεν, ἀλλ' ἀγεσιλαρύγγα, τοῦ δέ τοῦ
Απετινάγθην φιλοφρόνως δὲν αὐτοῦ τοῦ δέ τοῦ
Τὴν προκατακλυματαί εἰς τὴν ράχην μου τοῦ δέ τοῦ
Ἐπικειμένην κόνιν δὲ διεκίνης τῆς τοῦ δέ τοῦ
Παχειάς αὐτοῦ ράβδου, τῆς οὐχὶ μικράν τοῦ δέ τοῦ
Ἐμποιησάσης αἰθούσιν μοι, (ἐπειδὴ τοῦ δέ τοῦ
Λεπτή αὐτὴ δὲν ἔτο δύο δομοίσα μὲν τοῦ δέ τοῦ
Τὰ πάγκομψα εκεῖνα καὶ λεπτότατα τοῦ δέ τοῦ
‘Ραβδάρια τῶν ἐργολάθων τῶν δδῶν,) τοῦ δέ τοῦ
Ἐνσυνειδότιν πόνων φιλόλογικῶν τοῦ δέ τοῦ
‘Υπὲρ τῶν λουκουμίων οὓς ἐπόνησα, τοῦ δέ τοῦ
Λαμπρὸν τὸ ἄθλον τοῦτο κομισάμενος τοῦ δέ τοῦ
— Αλλὰ μεταξὺ λόγων, ἀναγνωσταί μου, τοῦ δέ τοῦ
Δὲν βλέπετε πολὺ πῶς παρεξέβημεν τοῦ δέ τοῦ
Τοῦ προκειμένου, φίλοι; ἀλλ' εἰ μὲ ποσῶς τοῦ δέ τοῦ
Μή αἰτιᾶσθε ἔγω εἴμι ἀνεύθυνος, τοῦ δέ τοῦ
Τὴν Μούσαν μου, τὴν Μούσαν αἰτιάσαθε, τοῦ δέ τοῦ
‘Η οὐτως ἀποξέ έδοξε καὶ διέ τοῦ δέ τοῦ
Οὐδέν ποτε εἰς ταύτην ἀμαρτῆσατας τοῦ δέ τοῦ